

Tartalom

Az Egyház nem rejtí el az Oltáriszentség titkát.....	1
Jó volt olvasni. Szentmárki László: Umbriai sugallat	2
Olvasói levél: „Ezüst hajakkal...”	3
Szebben, jobban, hitelesebben!	3
Under construction... – közösséget építünk	4
Utazás Manduriába.....	5
Eljöttünk, hogy hódoljunk Neki.....	6
Imatáborosok Franciaországban	7
Erdélyi jegyzetek – Kolozsvár és Torda	8
Anyakönyvi hírek	9
A keresztény sajtó bemutatkozik: Vigilia folyóirat	10
Magyarok Nagyasszonya	10
Fiataloknak	11
A Notre Dame „piknik” a Zárdában	12
„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”	13
Hittanóra az iskolában.....	14
Szent Vencel	14
Gyerekeknek.....	15
Plébániai hírek.....	16

Az Egyház nem rejtí el az Oltáriszentség titkát

Az egyházi év során két nagy Oltáriszentség ünnep van: Nagycsütörtök és Úrnapja. A nagycsütörtök este bemutatott szentmise különlegessége, hogy ekkor az Úr Jézus utolsó vacsorájára emlékezünk, amikor a kenyeret saját testeként, a bort az ő véreként nyújtotta át az apostoloknak, megparancsolva nekik, hogy ismételjék meg cselekedetét az ő emlékezetére. A vacsorát követően az Olajfák-hegyére kísérhetjük el minden évben az Urat, ahol megkezdődik megváltásunkért vállalt szenvedése, s másnap, Nagypénteken kereszthalálával beteljesedik megváltásunk. Nagycsütörtök este jól tudjuk, hogy már csak néhány óráig van velünk Jézus, ezért is fontos számunkra, hogy vele virraszthatunk. Az Úr elárulásának és elfogásának éjszakáján mindannyian közelgő halálára gondolunk, és sokszor talán nincs is közben időnk arra, hogy mélyebben elgondolkozzunk az Oltáriszentség alapításának jelentőségéről, mert a Nagypéntek sötét órái már előre vetítik árnyékukat.

Úrnapján viszont a feltámadás ragyogó fényében éljük át újra az Eucharisztia titkát. Az Oltáriszentség ugyanis szorosan kapcsolódik Krisztus szenvedéséhez, halálához és dicsőséges feltámadásához. Ezt fejezi ki nagyon szép formában az az imádság, amelyet az átváltoztatást követően az „Íme hitünk szent titka” szavakra válaszolunk: „Halálokat hirdetjük Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el ne jössz.” Éppen ezért az Eucharisziát, Jézus halálának és feltámadásának emlékezetét még ünnepélyesebben és nagyobb odafigyeléssel éljük át vasárnap, az Úr feltámadásának napján.

Idén, az Eucharisztia évében, amelyet II. János Pál pápa kezdeményezésére tartunk, különösen is oda kell figyelnünk a vasárnapi szentmisékre, amelyeken a hívek nagy számban vesznek részt, nem elfeledkezve arról, hogy a szentségi találkozás lehetőségét minden hétköznapi szentmise is megadja számunkra. Nyugodtan mondhatjuk, hogy az Eucharisztia évében a vasárnapok sorából is kiemelkedik Úrnapja, Krisztus Szent Testének és Vérének ünnepe. Az úrnap körmenetek szerte a világon azt mutatják, hogy az Egyház nem rejtí el a világ elől az Oltáriszentség titkát, hanem megmutatjuk azt.

Tévedés volna azonban azt gondolnunk, hogy az Oltáriszentség iránti tiszteletünk legszebb formája a körmenet. Pár éve, hetekkel Úrnapja előtt megbeszéltük az egyházközséggel a körmenetet. Amikor már mindenki tudta a vonulás rendjét, s hogy mi a feladata, akkor elmondtam nekik, hogy az előkészületünk nem lehet csupán

(Folytatás a 2. oldalon! ➤)

(Folytatás a z 1. oldalról! ◀)

ennyi, s az ünneplésnek is egészen más a lényege. Elmagyaráztam az egyházközségi tagoknak, hogy az volna a legszebb, ha lehetőleg minél többet szentáldozáshoz járulnának az úrnapi szentmisében. Hiszen Krisztus nem kérte, hogy körmenetben hordozzuk végig a városokon és a falvakon, hanem azt mondta, hogy együk az Ő testét. Ugyanezt a vasárnapi misében is kifejtettem a híveknek, az elkövetkezendő napokban többször volt gyónási lehetőség, aminek aztán az lett az eredménye, hogy valóban többen tudtak szentáldozáshoz járulni. Egészen más lelki hatása volt így a hívek számára az úrnapi misének és körmenetnek, mintha csak mindenki arra figyelt volna, hogy kinek az elsőáldozó kislánya szórta a legszebben a virágszirmokat.

Az Eucharisztia iránti tiszteletünk legszebb jele, ha – lehetőleg minden szentmisében – megáldozunk. Milyen hatásai vannak a szentáldozásnak? A szentáldozáskor Krisztussal egyesülünk, aki ezt mondta: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad, én meg őbenne” (Jn 6,56). A szentáldozás ugyanakkor megtisztít bennünket az elkövetett bocsánatos bűnöktől és megóv a jövőbeni bűnöktől, hiszen Krisztus vére mindenkiért kiontatott a bűnök bocsánatára. Az Eucharisztia jelzi, megvalósítja és erősíti továbbá az Egyházzal való közösségünket, hiszen ez azoknak a szentsége, akik teljes közösségben vannak a katolikus Egyházzal.

Az Oltáriszentség éve rövidesen véget ér, de annak a lelkületnek, ami minket a hit, a megváltás és az üdvösség titkához kapcsol, nem szabad megfáradni.

Mi nem szeretnénk elfeledni az Oltáriszentség évét, nem kívánunk lezárni és bezárni semmit, hanem gazdagodni szeretnénk a szentség nyújtotta kegyelemben. Visszatekintve a lassan mögöttünk lévő eucharisztikus évre először a bűnbánat szava tör fel belőlünk, hogy azzal a sok lehetőséggel, amelyen keresztül üzent az Úr, nem éltünk eléggé. Mulasztásainkon azonban nem csak sajnálkozni akarunk, hanem a jövőben a szentségi Jézushoz való ragaszkodásunkban el akarunk mélyülni. Egyházközségünkben az Oltáriszentség évében sok ajándékban is részesültünk, amely növelte szeretetünket, ragaszkodásunkat a nagy Szentség iránt. Az újonnan felszentelt templomunkban sok bensőséges találkozást éltünk át a szentségi Jézussal, cursillo-csoportok találkozóján a Zárdában még tavasszal a hit nagy titkát állítottuk az ultreya középpontjába; több száz hívő vallotta meg hitét a gyönyörűen, lelkesen előkészített kertvárosi úrnapi körmeneten; a hittan-táborok, a fiatalok összejövetelei, Róbert atya liturgikus, az Eucharisztia ünneplését elmélyítő katekézisei, a nagytemplomban az idén bevezetett elsővasárnapi szentségimádások, az elsőcsütörtöki ifjúsági szentségimádások, a tavaszi és az őszi elsőáldozások, a katekumenek elsőáldozása, az elsőpéntekek kiemelkedően sok hívőt összegyűjtő ünneplései: olyan jelek, melyek az oltáriszentségi év gyümölcsei voltak, de a szentségi ünneplésünknek talán a megújulását jelentő „első mérföldkövei”.

Maradj velünk Urunk, add, hogy megváltó áldozatod, valóságos jelenléted, és a szentáldozás titka igazán hozzád kapcsoljon, mert általad, veled, belőled és benned akarunk élni.

Horváth István Sándor atya

Jó volt olvasni:

Szentmárki László:

UMBRIAI SUGALLAT

A bazilika és a vén kolostor
A hegyoldalból messze-messze látszik.
A lankákon meg ciprussal tarkítva
Ezernyi ezüst olajfa hullámszik...

E tájnak földje csupa kő és márga,
Növény-hős, amely mégis hasznosítja!
Lám, az olajfák szépen élnek benne,
Mintha fekete, kövér humusz volna!

Vannak emberek, akik a jólétben
Terméketlenül, korhadtan kidőlnek,
És a szegénység sovány talajából
Nőnek gyümölcstől roskadó Ferencek!

Itt, Assisiben értettem meg végleg,
Mitől függ a szép, gyümölcsöző élet:
„Isten kegyelme! Ezen múlik minden!”
Ferenc, hogy megsúgtad, köszönöm néked!

„ÁTHALLÁS”

Nem régen érkeztem meg egy zarándok útról, melynek során Assisibe is eljutottam. Még bennem él élénken a kjs St. Damjan templom, és a St. Rufinus kolostor képe. A St. Rufinus kolostorban van a Donatello kereszt másolata. Arról – az eredetiről – szólította meg Jézus Ferencet: „Építsd újra egyházamat!”. Ferenc rá sem mert gondolni, mit bízott rá Jézus, egyszerűen nekilátott a romos kjs St. Damján templomocskát renoválni.

Böjte Csaba atyát hallgattam a VMK-ban, ahogy kérte, tegyük félre napi gondjainkat, bizzuk azt Istenre, és segítsünk a rekecsi ni csángó magyar iskola felépítésében, hozzunk egy kjs áldozatot. Mintha Szent Ferenc köszönné vissza rám Assisiből, Szegénység Úrnőt szolgálva, kérve a rászorulóknak... Hogyan lehetne hát NEM-et mondani?!

Tausz Éva

Olvasói levél:

**„Ezüst hajakkal Téged szomjazunk,
Ezüst igazság, ezüst egyszerűség.“**

„Be szép volt egyszer ifjan, frissen / Meghallani, hogy hív az Isten...“ – Egyházmegyénk egykori papjának, Székely Lászlónak az ünnepet köszöntő verssorai kifejezték a Mária Magdolna Főplébánia hívő közösségének örömet, hálaadását.

Az egyházközség hívő népe, a paptestvérek, az egykori szolgálati helyek „küldöttsége“, a rokonság, barátok, ismerősök, a városi, megyei vezetők 2005. június 26-án délután 4 órakor a jubiláns atya vezetésével szentmisében hálát adtak a mindenható Istennek a Tőle nyert ajándékokért, és kérték, hogy továbbra is mutassa meg gondoskodó jóságának különféle jeleit.

Június-július hónap különösen gazdag volt olyan ünnepekben, melyek az egyházi rend szentségével kapcsolatban állnak. Három újmisének örvendezett az egyházmegye, hárman ünnepelték, hogy 25 éve részesültek az áldozópapság rendjében, és egyházmegyénk egykori papja, egykori káplánunk, Seregély érsek úr is megköszönte a kegyelmeket aranymiséjében.

XVI. Benedek pápánk sokat idézett mondása kissé „megtapasztalhatóbb“ közelségbe került mindennapi életünkhöz. „Az egyház él és mindig fiatal“ – él, mert Krisztus élte, él, mert Krisztusra, és nem az emberi sikerekre, erőfeszítésekre bízta magát. Él, mert 2000 éve olyan értékeket hirdet és vall magáénak, hogy továbbadhassa, amit Istentől kapott az ember. Él, mert él a kegyelem eszközeivel. Fiatal, mert az újabb és

újabb nemzedékek is meghívást kapnak a hitre, a hitből fakadó életre. Fiatal, mert az Istenben bízva mindig tetterővel, lelkesedéssel akar élni.

A papi jubileumokban is ezt az isteni gondoskodást köszönjük meg. Nem a papok kiváló emberi tulajdonságai, nem személyes adottságai viszik előbbre Krisztus és jegyese, az Egyház ügyét. Ebben az ezüstmisében megköszöntük a jó Istennek, hogy apátplébánosunk mindig mert az Egyházat éltető és szüntelen fiatallá tévő Krisztusra hagyatkozni. Mert és akart úgy élni, hogy adottságait, jó tulajdonságait a kegyelemközvetítés szolgálatába állította.

Az ezüstjubileum ünnepének elmúltával – mely megmutatta az Isten iránti hála, az emberi szeretet és ragaszkodás különféle jeleit – kéressel is fordulunk az Úrhoz, aki a hivatás ajándékozója, forrása és célja: hogy ez a papi pálya továbbra is a mindig élő és Krisztusban mindig megújulni, megfiatalodni vágyó Egyházban szolgálja az emberkereső Istent és az istenkereső embert.

„A mi szívünk szeretettel
Együttérez az ünnepelttel.
Csodálkozik, ámul és örvend
S kívánja, hogy kit Isten fölkent
És fölemelt ily magas polcra,
Édes keresztyét soká hordja,
Friss egészségben s békességben
Még soká, soká, soká éljen.“

Zalaegerszeg hívő népe

Krisztusnak, a remény evangéliumának ünneplése Szebben, jobban, hitelesebben!

A II. Vatikáni Zsinat a szent liturgiával kapcsolatos tanításában nagyon fontos alapelvnek tartotta azt, hogy a hívek tevékenyen kapcsolódjanak bele a szent misztériumok ünneplésébe. A szentmisén részt vevő híveknek nem az a legfőbb feladatuk, hogy végignézzék, vagy végighallgassák azt, ami történik a szentmisében. A régi szóhasználat még itt-ott előfordul: „szentmisét nem hallgattam...“. Mindannyian sokat tudunk tenni azért, hogy a zsinat által óhajtott megújulásnak részesei legyünk. Rajtunk is múlik, nem csak az ünneplést vezető személyen, a miséző papon, hogy mennyire vagyunk/leszünk tevékenyek a szentmisében.

Az imádságban és az éneklésben mindannyian részt tudunk venni. Ezeknek azonban „technikai feltételei“ is vannak. Sok hívő rendelkezik ima-és énekeskönyvvvel. Biztos nem nagy fáradság magunkkal hozni, és használni a szentmise alatt. Néhány szentmisén vagy a diavetítő, vagy kinyomtatott éneklapok segítik az ünneplést, talán tapasztalható eredménnyel. Az a közösség, amely nem akar, vagy nem képes lelkesedni a jóért, az Istennek tetszőért, az nem mondhatja el magáról, hogy közel lenne Istenhez.

A mi közösségünk – azon belül mi magunk személyesen is – az Isten iránti szeretetet, hódolatot őszintén, lelkesen akarjuk kifejezni.

Az imakönyvünk legyen társunk a szentmisére vezető úton, és segítséget nyújtó „barátunk“ a szentmisén. Előfordulhat az is, hogy nem rendelkezünk ima és énekeskönyvvvel, de talán az sem megoldhatatlan, hogy beszerezzünk egyet.

Sajnos igaz, hogy minden igénynek megfelelő könyvet nem tudunk ajánlani. Talán már nem kell erre sem sokat várnunk. A Hozsanna és az Éneklő Egyház c. könyvet azért ajánljuk az Isten dicséretéért tenni akaró, Isten előtt igaz szívvel hódoló embereknek. Az énekszámok kifüggesztve megtalálhatók a szokott helyen. Kis gyakorlattal, igyekezettel bizonyára sokat tudunk tenni azért, hogy hívő emberekként, a legfontosabb feladatunk – amelyre minden tevékenységünk irányul – Isten dicsérete szebb legyen szívünkben és ajkunkon, és szolgálja közösségünk javát, a lelki megújulást is.

*Bodorkós Imre
káplán*

under construction... - közösséget építünk -

Közösséget építeni nem egyszerű dolog. Kellenek hozzá tagok, akik elkötelezik magukat; kell egy vezető, aki irányítja és képviseli a csoportot; kell egy terv, aminek a megvalósításán dolgozni lehet, és kell hozzá a felülről jövő segítség, mely igazi közösséggé teheti az összegyűlt embereket. Egy viszonylag nagy létszámú közösségben, mint amilyen a Mária Magdolna plébánia, nélkülözhetetlen, hogy a különböző korú, érdeklődési körű és lelki beállítottságú hívek kisebb csoportokat alakítsanak ki, melyekben a leginkább nekik megfelelő módon találhatnak barátokra, megértő társakra és imapartnerekre. Ezek a közösségek nem elit klubokat képeznek, hanem egyházközségünk valamennyi tagja számára megadják a lehetőséget, hogy hitüket a számukra legkedvesebb, de mégis irányított módon élhessék meg, ill. hogy szabadidejükre is értékes elfoglaltságot találhassanak.

Plébániánk valamennyi közössége hasonló célból jött létre. A házaspárok a házaspáros közösségben vitathatják meg problémáikat, míg a fiatalok az ifjúsági közikben találhatják meg az őket érdeklő témákat, a hozzájuk illő stílusban. A Mária-tisztelők a Mária légióban szolgálhatnak, akik pedig énekelni szeretnek, választhatnak a számtalan énekkar és kiskórus között. A rendkívül színes palettán van azonban egy közös

szín: ezen közösségek tagjai valami többet akarnak tenni Krisztusért és saját magukért, lelkük alakításáért. Nem állapodnak meg a gyakran felszínes és konvencionális lelki életnél, hanem olyan hit elnyerésére törekednek, mely megnyilvánul a konkrét hétköznapi tettekben, sőt, erőforrást is jelenthet problémáik megoldásához.

Egy plébánia életének mérvadója, hogy milyen közösségeket épít, hiszen a sok kis apró csoportból áll egy-egy helyi egyházközség, melyekből felépül az egyházmegye, végül pedig Krisztus egyháza.

A szeptember minden évben fontos állomás közösségeink életében, akik a nyári szünet után újult erővel munkába lendülnek. Elkezdődik a tervezgetés: mi az, amit az elkövetkező évben közösen meg akarunk és meg tudunk valósítani. S talán ez a közösségeknek igazi értelme: egyesült erővel közös célokat elérni. Ez által talán nemcsak jobb emberek, hanem krisztusibb emberek is leszünk.

Ebben az évben is lehetőséget szeretnénk biztosítani minden érdeklődőnek, hogy csatlakozzon közösségeinkhez. Az Ünnepi Harangszó 2004. szeptember-októberi számában már megismerhették a plébániánkon működő közösségeket. Honlapunk pedig lehetőséget biztosított bemutatkozásuknak is. Buzdítunk minden bátor és még bátortalan érdeklődőt, vegyék fel a kapcsolatot a csoportvezetőkkel és csatlakozzanak közösségeinkhez! Építsük városunk lelki templomát – együtt, közösen... közösségben.

Róbert atya

A kertvárosi templom altemplomában elkészültek az első urnafülkék

Az első ütemben 216 urnafülke készült. Az urnafülkék egy-, ill. kétszemélyesek. Tervezésük úgy történt, hogy akár családi urnahelyek is kialakíthatók. Az urnafülkék áráról a közeljövőben dönt az egyházközségi képviselőtestület. Az urnafülkékről érdeklődni lehet az 599-230-as plébániai telefonszámon.

Elkészült az altemplomba szánt oltár terve is, még ebben az évben használatba vehetjük.

Utazás Manduriába....

Lourdes, Fatima, Garabandal, Medugorje, Manduria... mind-mind zarándokhely, ahol a menny összeér a földdel, ahonnan a Mennyei Atya különleges áldásával, kegyelmeivel tér vissza a zarándok. Lourdes, Fatima az egyház által elismert jelenési helyek, Garabandal, Medugorje, Manduria még elismerésre vár. Ennek ellenére zarándokok sokasága keresi fel az utóbbi helyeket is, hogy hitükben megerősödve térjenek haza.

2005. június 11-17-ig cursillos csoportunk néhány tagja is nekivágott az ismeretlennek. Az útvonal Medugorje – Manduria volt.

Utunk első napját, (érintve Mostart, ahol megnéztük a világörökség részét képező Mostari hidat, melyet a magyarok segítségével sikerült a háborút követően újjá építeni) Medugorjében töltöttük. Onnan tovább utazva Dubrovnikban kompra szálltunk és Bari felé (Olaszország) vettük utunkat. A napfelkelte a tengeren ért bennünket.

Bariból tovább utazva Manduria felé Materában a „Passió” c. film forgatási helyét kerestük fel. Egy csöppnyi „Jeruzsálem” az olasz földön. Estére érkeztünk úti célunkhoz Manduriába, mely az itáliai csizma sarkán terül el.

Most a kevésbé ismert Manduriában tapasztaltakat szeretném megosztani az olvasóval. Manduria városának több ezer éves múltja van, régebben alapították, mint Rómát. Nem lehet megfedkezni Szent Péter apostol látogatásáról, térítő útjáról sem ezen a vidéken. Ma csupán egy nagy mezőgazdasági központ, boráról, olajáról, zöldegeiről híres.

Manduriában a kilencvenes évek elején, (1992. 05. 20-án) egy akkor tizenhét éves lánynak, Debórának megjelent a Szűzanya, majd Jézus is. (Debóra küldetése: Isten hívivő méhe legyen.) Az azóta is tartó jelenések során Jézus megosztja szenvedéseit és titkait Debórával, akinek kötelessége közzétenni a kinyilatkoztatásokat, melyek megdöbbentően új és fontos közléseket tartalmaznak. Ezeket számtalan csoda: szobrok olajat és vért könnyezése, égi jelek, stigmák hitelesítik. A Szűzanya ezt a helyet „Égi Ligetnek”, „Szent Getszemáni” kertnek nevezte. Sokan (magyarok is) elmennek az „Égi Ligetbe”, hogy az olajfák között a csendben és a pusztaságban virágba boruljon a lélek sivatagja.

A Szűzanya Manduriában mint az „Oltáriszentség Szüze” jelenik meg és arra buzdít, hogy kezdjük el újból buzgón imádni az Oltáriszentséget, időzzünk hosszasan a Tabernákulum előtt. Sokan nem sejtik még ami Manduriában hamarosan valóság lesz, hogy ezt a helyet úgy ismerik majd a földön, akár csak Fatimát, Lourdes-ot vagy Medugorjét. E korszak eseményeit akár jelnek is fel lehet fogni, melyeken keresztül Szűzanyánk figyelmeztet a mai kor emberének súlyos lelki állapotára, a tömeges elkarhozás veszélyeire, de

megjelöli a kiút lehetőségeit is. „Bízzál, remélj te fáradt földi halandó!” – mondja Jézus, hisz számodra Isten kezéből csak jó és üdvösséges dolog származik. Ő sohasem rak rád több terhet, csak annyit amit elbírsz. A „Szent Getszemáni” elmélkedésre, megtérésre alkalmas csendes hely.

Nos ezen a szent helyen imádkoztunk, elméldtünk, végeztük el a keresztutat, melyet Mária iránti tiszteletből mezítláb, sokunk térden állva tett meg. Különös nyugalom, bensőséges csend szállta meg szívünket. Sokan közülünk már hálát adni jöttek vissza a kapott kegyelmekért, gyógyulásokért. Mi mindent meg nem tesz Isten azok életében, akik maradéktalanul bíznak benne, akkor is tudnak örülni, ha a kereszt súlya nehezedik vállukra, és próbálja letörölni arcukról a mosolyt. Sohasem szabad feladni, van kiút, s a végső győzelem reményét ott kell őriznünk szívünk mélyén.

Mária ajándéka a Mária szoborból csepegő Szent Olaj, az Örök Kenet Áldott Olaja, ahogy a Szűz nevezi. (Lourdes-ban a forrásvíz.) De nem az olaj ami gyógyít, hanem Isten, aki a gyógyulást kínálja. Az olaj eszköz, mely erőt gyógyulást ad minden ember küldetéséhez.

Két nagyon fontos időpontot kér a Szűzanya megünnepelni: Május 23-a: Az Eucharisztia Szent Szüze, az Örök Kenet Szent Olajának Forrása, az Áldott Olajfa Anyja tiszteletének Napja.

Október 23-a: Az Eucharisztia Univerzális Engesztelésének Napja.

Búcsút intve Manduriának utunk Alberobellonban folytatódott, ahol az UNESCO világörökség listáján szereplő Trullik-at (különleges stílusban épült építmények) tekintettük meg. Castellában egy gyönyörűséges cseppkőbarlangba látogattunk, melynek Fehér terme a világ legszebb cseppkőbarlangja nevet viseli. Este Bari-ban ismét hajóra szálltunk.

Másnap ismét Medugorje volt az úti cél, ahol a Krizsevác hegy keresztútját tettük meg a rekkenő hőségben. Itt tapasztaltuk meg ismét, milyen a Mennyei Atya gondviselése. Körülöttünk dörgött, villámlott, a zivatartól nem lehetett látni a várost, de Krizsevácra, a Szent Kereszt környékén tündökölt a napfény. A kereszt tövében adtunk hálát az úton kapott kegyelmekért, otthagytuk gondjainkat, kéréseinket s kértük Isten áldását, segítségét további életünkre.

*A Szent Antal cursillos csoport zarándokainak nevében:
Salamon Károlyné*

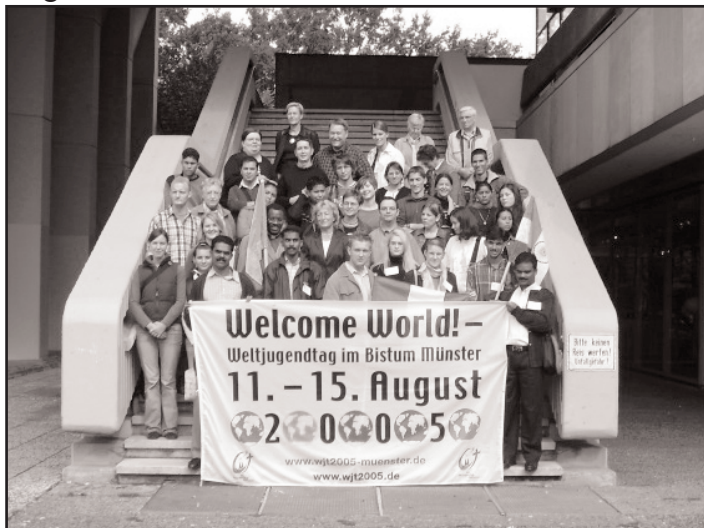
Utóirat:

Aki bővebben kíván megismerkedni Manduria történetével, figyelmébe ajánlom: Az Élő Isten kinyilatkoztatott bölcsessége (Jelenések Manduriában) c. könyv kötetét.

„Eljöttünk, hogy hódoljunk Neki“

Máté evangéliumának ez a sora volt a 20. Világifjúsági Találkozó mottója. A Bibliában a három napkeleti bölcс szájából hangzik el ez a mondat, akik több ezer mérföldet megtettek, hogy lássák, és leborulva imádják az újszülött Jézust.

A választott mottó a találkozó helyszínének, Köln városának a három bölcс iránti tiszteletét van hivatva kifejezni, akiknek ereiklyéit a dómban őrzik, ugyanakkor, jól szimbolizálja a találkozó zárandoklat jellegét. Ahogy Lehmann bíboros, a német püspöki konferencia elnöke köszöntőjében rámutatott, *„A három napkeleti bölcс az ember zárandok-voltát jelképezi, az egész életen át tartó igazság és beteljesülés utáni kutatást és vágyakozást.“* A bíboros szerint a Világifjúsági Találkozó feladata, hogy tudatosítsa bennünk, minden ember úton van, és ahhoz, hogy a közös emberséghez vezető utat megtaláljuk, mindegyikünknek növekednie kell a kölcsönös megértésben.

Ahol majdnem 200 nemzet több, mint 800 000 fiatalja gyűlik össze, valóban alkalmas terep nyílik a kölcsönös megértés és türelem gyakorlására, de azért mulatságos, sőt felemelő érzés is lehet, amikor az embernek többedik nekifutásra sikerül betömörülnie a pályaudvarra, ahol a hatalmas tömegben, a nyelvek bábeli zűrzavara közepette igyekszik megtalálni a saját csoportját.

Én nagyon örülök, hogy a 9 fős zalaegerszegi ifjúsági csoport részeként részt vehettem a kölni világtalálkozón, Marienfelden a pápával közös virrasztáson és a másnapi szentmisén, és előtte, Zalaegerszeg testvérvárosában, a Münsterhez közeli Marlban az előtalálkozón.

Marlban tényleg testvéri szeretettel fogadtak minket az egyik ottani egyházközségben. Nagyon szép élmény volt a szentmiséken a helyi ifjúsági énekkarral és a különböző földrészekről érkezett vendégekkel közösen alkotott nemzetközi kórusban együtt imádkozni a többiekkel, és énekkel is a Jóistent dicsőíteni.

Aztán az Ő áldását kérve vendéglátóinkra, magunkra és az egész ifjúsági világtalálkozóra továbbutaztunk Bonnba, ahol a következő héten szállásunk volt, és a többi 3500 magyarral együtt részt vettünk a magyar nyelvű katekéziseken. Ezen kívül kedvünkre válogathattunk a találkozó 500 helyszínén zajló majdnem 1000 programjából.

XVI. Benedek Kölnbe érkezésének napján látogattunk el a dómba, a három napkeleti bölcс relikviájához.

A szentatya előzetes nyilatkozatai alapján Kölnben az európai Egyház újbóli megerősödésének lehetőségét látta, és azt mondta, igyekszik majd meggyőzni a katolikusokat, hogy az újabban elterjedt közhiedelmekkel ellentétben a hitük nem teher, hanem egy gyönyörű ajándék. Amikor a szentatya a Rajnán hajózva beszélt a parton összegyűlt tömeghez, óriási éljenzés fogadta.

Marienfelden szép időben került sor a virrasztásra a pápával, az úgynevezett vigíliára, amit végig állva imádkoztunk. Másnap pedig pápai szentmise tette fel a koronát a kölni 20. Világifjúsági találkozóra.

Itt, elvegyülve a rengeteg résztvevő fiatal között, igazán megtapasztalta az ember, mit jelent a világ valamennyi tájáról összegyűlni, *„eljönni, és hódolni Neki“*. Nemcsak ketten-hárman összegyűlni az Ő nevében, hanem egymillióan, 200 nemzetből lelkesen együtt imádkozni Hozzá!

A pápának a jelenlévő fiatalokhoz intézett szavai azt hiszem, korhatár nélkül minden keresztyén számára megszívlelendők: *„Kérlek benneteket, tártjátok szélesre a szíveteket Isten előtt! Engedjétek, hogy Krisztus meglepjen titeket! Engedjétek, hogy szóljon hozzátok! Ma a ti feladatotok megélni az Egyház egyetemességét. Engedjétek magatokban fellobbanni a Lélek tüztét, hogy egy új Pünkösöd térhessen be mindannyiunk szívébe, amely megújítja az Egyházat.“*

Marx Anna

Imatáborosok Franciaországban

Plébániánk fiataljainak idén nyáron immár ötödik alkalommal szerveztük az Imatábort. Talán kevesen tudják, hogy az a módszer, ahogyan az egy hét alatt a gyerekekkel foglalkozunk, egy francia közösségtől származik. Magyarországra a nagykanizsai Németh házaspáron (Memi és Imi) keresztül jutott el e táborozási módszer, míg Zalaegerszegre Perényi Judit hozta el.

Franciaországi barátaink idén 10-dik alkalommal rendezték meg Imatáborukat, és ez alkalomból meghívtak bennünket, magyarországi segítőket, hogy megismerjük egymást, és hogy együtt ünnepeljünk.

Augusztus 8-án indult a kaposvári, nagykanizsai és zalaegerszegi fiatalokból álló csapat a franciaországi Benfeld felé. A csoport nagy része a nagykanizsai fiatalokból állt, míg Zalaegerszegről tízen a közös busszal, nyolcan pedig autókkal vágunk neki az útnak. Érkezésünket szerettük volna hangulatossá tenni, ezért még itthon elhatároztuk, hogy csapatunk minden tagja állatnak beöltözve száll le a buszról, illetve az autókból, és mint Noé bárkájából az állatok, úgy szálljuk meg a francia kisvárost. A jól sikerült fogadtatás után hamarosan a vendéglátó családjainkhoz tértünk. Másnap reggel a templomban találkoztunk, majd egy közös ima és éneklés után elindultunk a 20 km-re fekvő Starsbourgba, ahol megtekintettük a várost, majd piknikeztünk. Délután egy kis falusi templomban misén vettünk részt, majd egy igazi elzászi fogadóban kaptunk ízelítőt a helyi gasztronómiából és néptáncból. A következő nap ismét a

templomban találkoztunk, hogy közös imával indítsuk napunkat. Majd közeli Mont Saint Odile kolostort látogattuk meg, de ezúttal az út nagy részét gyalog tettük meg. Délután fele értünk vissza a kolostor alatt fekvő városba, ahol misén vettünk részt egy rendház udvarán, majd búcsúesttel zártuk a napot. Augusztus 11-én egy közös ima és szentségimádás után indultunk haza, illetve a buszon utazók tovább a Kölni Ifjúsági Világtalálkozó előtalálkozójára, Altöttingbe, az Emmánuel közösséghez.

A három nap alatt jó volt megtapasztalni a vendéglátó családok és a szervezők nagy vendégszeretetét, a lelkesedést, ahogyan és amilyen programokat szerveztek nekünk. A közös szentmisék és a szentségimádás, ahol magyarul és franciául énekelünk, imádkoztunk még inkább egy közösséggé formáltak bennünket.

Azt, hogy milyen jó volt együtt lenni, az is bizonyítja, hogy francia barátaink nem bírják ki, míg mi is tíz évesek leszünk, ezért már jövő nyáron meglátogatnak bennünket.

Tímár Dániel

Sikerült a felvételig, vagy már régebb óta egyetemista vagy? Nem tudod, hova járj misére, közösségbe az új helyeden? Szeretnél egy fiatalos, vidám, hívő közösséghez tartozni? Ha ez így van, akkor érdemes felkeresned az **egyetemi lelkészségeket**. Magyarországon, a következő helyeken működnek: Győr, Budapest, Piliscsaba, Pécs, Szeged, Miskolc, Debrecen, Veszprém, Kaposvár. (Ezek a helyek találhatók szervezett formában, de több helyen plébániákhoz kötve foglalkoznak az egyetemistákkal.) Kiindulási pontként használhatod a www.egyetemilelkeszseg.hu weblapot, ahonnét eljuthatsz minden egyetemi lelkészség honlapjára. Ha mégsem sikerült megtalálnod a keresett várost, írd az egylelk@freemail.hu (Budapesti Egyetemi Lelkészség email-címe) címre, ahol további felvilágosítást adunk. Sok szeretettel várunk az egyetemi lelkészségek közösségeibe, szentmiséire!

*Tímár Dani
lelképásztori munkatárs
Budapesti Egyetemi Lelkészség*

„Az emberi élet Isten különleges ajándéka“

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia nyilatkozata az abortusztablettáról

A híradások szerint hazánkban is hamarosan bevezetik az RU 486-nak nevezett abortáló tablettát. Kötelességünk felhívni a katolikus hívők és minden jószándékú ember figyelmét arra, hogy ennek a szernek a használata valódi magzatelhajtás, ezért ugyanolyan erkölcsi megítélés alá esik, mint minden más művi abortusz.

Az emberi élet Isten különleges ajándéka, amelyet védenünk kell a fogantatástól a természetes halálig. Minden embernek Istentől kapott természetes joga van az élet-hez. Az emberi életnek vannak bizonyos szakaszai és állapotai, amikor különösen rászorul mások oltalmazó szeretetére: a születés körül, betegség esetén és öregkorban. Ennek biztosítása az egyén és a társadalom kötelessége.

A mások életének tisztelete és védelme nem relativizálható. Az abortusz-tablettával egy önmagát megvédeni nem tudó emberi életet oltanak ki. Ezért ennek használata is súlyos bűn. Az élet kioltása mellett arra is figyelmeztetünk, hogy a tablettákkal elvégzett abortuszok egészségi, lelki és társadalmi következményei beláthatatlanok.

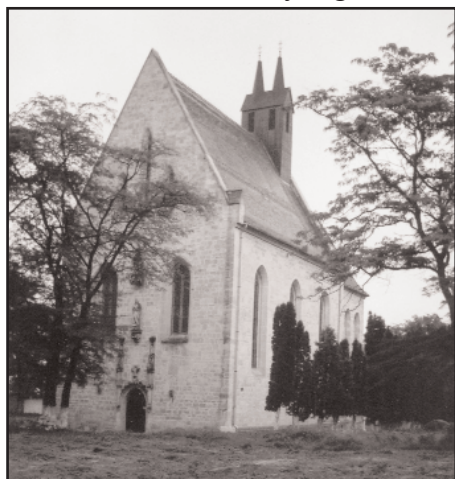
Felhívunk minden katolikus hívőt és minden jóakarátú embert, hogy áldozatkész szeretettel siessen a súlyos válsághelyzetbe jutott nők segítségére, felkínálva a személyes és intézményes gondoskodás minden módját, hogy a megfogant emberi élet méltó körülmények között világra jöhessen és nevelkedhessen.

Erdélyi jegyzetek - Kolozsvár és Torda

December 5-e után bizony kissé elfogódva indultunk az idei nyáron Erdély felé. Hiszen hallottuk a híreket, hogy elkeseredésükben egyes helyeken nem túl szívélyesen fogadták az ottani magyarok az anyaországiakat. Gondoltuk is, talán nem ártana beszerezni az autóra egy jól látható, „ÉN IGENNEL SZAVAZTAM“ feliratot. Bízunk azért benne, hogy fél év alatt csillapodtak az indulatok, és az ottaniak is rájönnek, hogy mindez nem azokat érinti, akiket illet.

E kis kitérő után térjünk rá az utazásra. Július 11-én reggelre tűztük ki az indulást, de egy héttel korábban még nem volt szállásunk. Végül az első éjszakát sikerült lebeszélni a kolozsvári ferences házfőnök atyával, de az igazi „mentőangyal“ Böjte Csaba atya személyében érkezett. Az atya csángó fiatalokat kísért el Zalaegerszegre, hogy egy szép előadás keretében a Csángóföldön építendő magyar iskola számára gyűjtsenek. Itt sikerült beszélnem Csaba atyával, aki a rá jellemző kedvességgel fogadott, mintha már régről ismernénk egymást. Amikor előadtam a problémát, rögtön mondta, hogy nemrég Torockón is nyitottak egy gyermekotthont, és ha szállás kell, csak kopogjunk be bizalommal.

Így az első nap a tervek szerint elértük Kolozsvárt. Másnap azonban zuhogó esőre ébredtünk, de a városnézést ez nem zavarta. Persze egy ilyen nagy múltú, sok emlékekkel rendelkező városban egy délelőttbe csak néhány fontosabb látnivaló fért bele. Először a jól ismert Szent Mihály templom felé vettük az utunkat, amely gótikus építészetünk egyik gyöngyszeme. Az építése 1316-ban kezdődött, amikor Károly Róbert városi rangot adományozott Kolozsvárnak. Az épület homlokzatát Zsigmond magyar királyi, német császári és cseh királyi címere, valamint Szent Mihály főangyal domborműve díszíti. A templomhoz épített neogót torony Erdély legmagasabb templomtornya, a kereszttel együtt 80 méter. A templom 1551-ig szolgálta a katolikus híveket, amikor a reformáció idején előbb az evangélikusok, később az unitáriusok kezére került. A katolikusok a Rákóczi szabadságharcot követően kapták vissza. A templomhoz kötődő neves személyiségek közül most csak kettőt

emelnék ki, akik időben távol esnek egymástól. 1606-ban itt ravatalozták fel Bocskai Istvánt. A 1938-ban pedig itt szentelték püspökké a templom addigi plébánosát, Márton Áront.

A templom előtti téren áll Mátyás király lovas szobra, Fadrusz Já-

nos 1902-ben felavatott alkotása. A király körül hadvezéreinek alakjait láthatjuk. A téren most is folyik ásatás, amely az egykor itt álló római település nyomait igyekszik feltárni, és kétségbeesetten igazolni a román nép elődeinek tartott dákok jelenlétét. Így próbálva igazolni a román nép folyamatos, és a magyarokénál régebbi múltra visszatekintő ittlétét. Ha pedig már Mátyást említettük, természetesen megnéztük a szülőházát is. A régi gótikus részeket magába foglaló, majd reneszánsz stílusban kiegészített házban hivatalok vannak, így csak kívülről tekinthető meg.

Mielőtt tovább indultunk, még felkerestük a várossal egybeolvadt Kolozsmonostor gótikus templomát. Egykor bencés apátság állt itt, melyet a hagyomány szerint még I. Béla királyunk alapított. Ma már csak a jóval később épült templom van meg, ennek is csak a szentélye eredeti. A templom akkor töltött be fontos történelmi szerepet, amikor 1437-ben a Budai Nagy Antal-féle felkelés idején az urak és felkelők kétszer is itt kötöttek egyezséget. A műemléket a szocializmus hagyatékaként egy borzalmas lakótelep veszi körül.

Az eső elkísért bennünket Tordára, ezért úgy döntöttünk itt a föld alá bújunk, vagyis először a tordai sóbányát kerestük fel. A só tervszerű bányászata a rómaikkal kezdődött. A magyar államalapítást követően a bányák királyi tulajdonba kerültek, a tordai sóvámot 1075-ben említik először. 1271-ben hivatalosan is létrehozták a Sókamarát. A ma is létező sóbányát 1690-ben nyitották meg, az aknákat a Habsburg királyi család tagjainak neveit viselik, így van Mária Terézia és József akna. 1850 után a hatékonyabb termelés érdekében trapéz alakú aknákat vágtak. Ezek közül a Rudolf akna adatait írom ide: hosszúsága 80 m, szélessége 50 m, mélysége 40 m, egy 13 emeletes falépcsőn lehet lejutni az aljára. Nem beszélve a fölfelé menetről, ami nem is ment egyfolytában, meg kellett állni, kifűjni magunkat. Az aknában játszótér alakítottak ki légzőszervi nehézségekkel küzdő gyerekek számára, ott jártunkkor is futkároztak, fociztak ott néhányan. A bánya hőmérséklete egyébként télen-nyáron egyenletesen 10-11 fok.

(Folytatás a 8. oldalról! ◀)

Torda városa a sóbányászat mellett úgy lett ismert, mint a vallásszabadság bölcsője. Itt működött ugyanis Dávid Ferenc, az unitárius felekezet alapítója és első püspöke. A város unitárius templomában ma is őrzik azt a követ, amelyről prédikálva, a hagyomány szerint egy nap alatt unitárius, vagyis a Szentháromságot tagadó hitre térítette a város nagy részét. 1568-ban pedig itt ült össze az az országgyűlés, amelyen a híres határozatot hozták a vallási türelem és a lelkiismereti szabadság biztosítására. Számos, különböző felekezethez tartó templomával a város ma is a vallási sokszínűség példája. A magam részéről hadd jegyezzem meg, a katolikusok számára az erdélyi vallásszabadságnak volt némi visszássága, mert például

katolikus püspök, és jezsuita szerzetes nem tehetette be a lábát Erdélybe. Misét a katolikus fejedelem, Báthory István is csak a magánkápolnájában hallgathatott. Tordát elhagyva ismét a dákó-román kontinuitás elmélet egyik emlékművébe botlottunk, az egyik körforgalomban a capitoliumi farkas szobra állt, a csecsemő Romolussal és Remussal.

Közben felbátorodva az esőszünettől a Tordai-hasadék felé vettük utunkat, de Mészkő településnél a megáradt Aranyosfolyó annyira megrongálta a hidat, hogy nem lehetett rajta autóval átmenni. A zajló folyót nézve jöttünk rá, hogy itt olyan bajok vannak, amit mi nem is sejtettünk. (folytatjuk...)

Fotó: Szalai Tamás Szöveg: Szalai Attila

Anyakönyvi híreink

Kereszteltek

Peszleg Gábor, Hörcsök Máté, Phél Bálint, Phél Kristóf, Phél Patrik, Káldi Dorka, Trepák Cintia, Kovács Eszter, Vári Bence Barna, Haszilló Sára, Sali Rebeka, Kolompár Zsaklin Krisztina, Zugor Krisztina, Török Fruzsina, Horváth Laura Dorina, Horváth László Krisztofer, Gulás Vendel Bendegúz, Gulás Rebeka, Soós Laura Regina, Nagy Janka Teodóra, Nagy Tamás Levente, Nagy Máté Miklós, Kaszás Beáta Lili, Simon Patrik, Horváth Csongor, Döbrönte Bulcsú, Szőke Zsolt, Szőke Marcell, Cziráki Boglárka Virág, Kovács Barnabás, Babics Barnabás, Bálint Jázmin, Nagy Nikolett, Kovács Milán Flórián, Novák Panna Andrea, Molnár Mira, Cséplő Lajos Gabriel, Hári Gábor, Gombkötő Lili, Benkő Nóra, Hegedűs Brúnó, Gágyor Szilárd, Szabó Rebeka, Horváth Kinga Zsófia, Kocsis Ádám, Honfi Flórián, Németh Boglárka, Nagy Dávid

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

Házasságkötés

Nagy Attila – Steiner Hajnalka, Nagy Péter Kálmán – Göncz Brigitta, Tóth Z. Tamás – Szabó Bernadett, Csentericz Csaba Béla – Kósa Kinga, Halász Gábor – Hóbor Anita, Sőre Zoltán – Batka Eszter, Rác Bulcsú – Zeller Dalma, László Gábor – Horváth Ildikó, Halász Gergely – Takács Szilvia, Simon Csaba – Csikós Krisztina, Zsiborás László – Salamon Márta, Biczó András – Czömpöl Orsolya, Timár János – Szilágyi Anita, Kölkedi Péter – Csordás Anita, Varga Gábor – Sente Krisztina, Nádasdi Norbert – Gerzsu Regina, Polgár Krisztián – Tóth Melinda, Krostowski Ljupco – Simon Eszter, Váradi János Endre – Breglovics Eszter, Szalai Tamás – Szabó Andrea, Pálfi Tibor – Segesdi Rita, Düh Géza Gábor – Puskás Krisztina, Vörös László István – Molnár Tünde Katalin, Horváth Tamás – Baki Márta, Salamon Vince – Kuzma Renáta, Veladics Sándor – Joó Gabriella, Bálint Attila – Kistüttösi Adrienn, Dr. László Kristóf – Fekete Nóra, Kovács Tamás – Horváth Adrienn, Töltősi Norbert – Simán Zsuzsanna, Gyenese Tibor –

Tolnai Margit Gréta, Könczöl Csaba Jenő – Osvald Mónika, Hány András – Szabó Noémi, Pálfi László – Dankos Éva, Honfi Zoltán – Deutsch Szilvia, Molnár Edvin Levente – Kovács Henrietta, Hajba Ottó – Dr. Mazzag Judit, Szelestei Ádám – Katona Melinda

Jókívánságainkat fejezzük ki az ifjú pároknak: a kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg házasságukban!

Halálozás

Kálmán Tiborné sz.: Balogh Mária (1937), Marton László (1961), Lukács Istvánné sz.: Fincza Olga (1932) Kis József Imre (1930), Németh Józsefné sz.: Bedők Magdolna (1928), Dávid Ferenc (1907), Horváth József (1942), Burka Jánosné sz.: Györffy Paula (1925), Hácskó István (1954), Tóth József (1948), Tamási Ferencné sz.: Nagy Terézia (1924), Komjáthy László (1921), Ruszt József (1937), Morva Mihály (1932), Dr. Tóth Emil (1930), Takács József (1928), Pete Emilné sz.: Kovács Rozália (1931), Kertész József (1908), Papp József (1929), Szabó László (1935), Gerencsérné Kustán Katalin (1959), Bartos Pálné sz.: Bencsik Teréz (1929), Dr. Ribiczey Sándor Istvánné sz.: Ribiczey Margit (1910), Dr. Tóth István János (1912), Mazur Mártonné sz.: Árvai Ilona (1957), Horváth Gyuláné sz.: Mándli Terézia (1912), Molnár László (1944), Kozma Ferenc (1924), Magyar Kálmánné sz.: Szabó Júlia Margit (1922), Zsoldos Gyuláné sz.: Gyalogh Piroška (1922), Vaitsuk László Pál (1950), Kovács Lajos (1923), Solymosi Ágoston (1937), Kövér Sándor (1918), Kámán József (1935), Nemes Lászlóné sz.: Kramar Erzsébet (1918), Hegyi Kálmánné sz.: Horváth Mária (1934), Rumi Péter (1928), Takács László Attila (1959), Mátyás Tibor (1925), Horváth Ferenc (1927), Szabolcs Józsefné sz.: Bérces Julianna (1924), Csuka Lajos János (1950), Emmer László (1929), Rettegi Miklósné sz.: Kovács Etelka (1931), Bodó Lászlóné sz.: Lajos Rozália Erzsébet (1927), Cseszkó Máténé sz.: Bösze Margit (1922), Bitá Kálmánné sz.: Sipos Anna (1909), Szilágyi Róbert (1962), Dobribán Andorné sz.: Magyar Erzsébet (1921), Könye István (1953)

Adj Uram, örök nyugalmat nekik!

A katolikus sajtó bemutatkozik

Vigilia havi folyóirat

A folyóiratot 1935-ben, 70 éve alapította a magyar neokatolikus mozgalom néhány kiemelkedő képviselője, *Aradi Zsolt, Balla Borisz és Possonyi László*. Céljuk az volt, hogy a kultúra és a hit találkozását, a katolikus szellemű irodalom megújulását és a magyar katolikus egyház korszerűsödését előmozdítsák. Az egyetemesség jegyében tágitották és mélyítették a katolikus gondolkodást: felkutatták és felmutatták az irodalom, sőt az emberi kultúra minden igaz értékét; az Istent keresők számára pedig a misztika útjait tárták fel, a szentek példáján tájékozódva keresték a hétköznapi kereszténység lehetőségeit. Új távlatokat nyitottak a magyar irodalom horizontján is: megalkották az irodalomnak keresztény indíttatású, spirituális ihletésű szemléletét, s felmutatták az irodalom transzcendentális, Istenre nyíló értékeit.

A lap 1935-től 1944 márciusáig elsősorban francia mintákra tekintve közölt irodalmi, irodalomtörténeti, művészeti és filozófiai tanulmányokat. Maga köré vont a fiatalabb írónemzedék kiemelkedő képviselőit (*Lovass Gyula, Rónay György, Sőtér István, Thurzó Gábor*), s a háború alatt otthont biztosított azoknak az íróknak is, akik politikai vagy más okok miatt másutt nem jelentethették meg írásaikat.

A német megszálláskor az akkori főszerkesztő, *Possonyi László* megszüntette az évnegyedes kiadványként induló, de akkor már havi folyóirattá nőtt lapot. 1946-ban alakult meg a **Vigilia** munkaközösség *Juhász Vilmos* szervezésében, az országos tekintélynek örvendő *Sík Sándor* vezetésével, *Mihelics Vid, Possonyi László* és *Rónay György* segítségével. Az új körülmények, a reményteljesen bontakozó demokrácia, majd annak elfojtása új lehetőségeket és feladatokat, majd új nehézségeket hoztak a lap számára. A **Vigilia** mégis szervesen beleépült a háború utáni magyar egyház és irodalom életébe.

1949-től a lap példányszámát és terjedelmét drasztikusan csökkentették, az írásokat cenzúrázták, a szerkesztőket és munkatársakat folytonosan zaklatták. 1956 után a lap szerkesztéséből akkor már oroszlánrészt vállaló *Rónay György*öt erőszakkal eltávolították a laptól, s oda csak 1969-ben térhetett vissza. A lap mindezek ellenére segítette a keresztény értelmiség tájékozódását, egy modernebb egyházkép kialakítását, s fórumot biztosított az elhallgatott „polgári” írók-nak.

Az 1989-90-es változások következtében nemcsak az ország politikai szerkezete alakult át gyökeresen,

hanem szellemi arculata is. Más helyzetben találta magát a **Vigilia** is, hiszen számos rangos kulturális és több értékes katolikus kiadvány között kellett megtalálnia saját régi-új hangját. A **Vigilia** ma is az aktív keresztény értelmiség lapja, amely igyekszik hozzájárulni az országot leginkább érintő társadalmi és politikai, kulturális és eszmei kérdések keresztény szellemű tisztázásához, s próbálja életre kelteni az elmúlt évtizedekben háttérbe szorított emberi és keresztény életértékeket, újra megalkotva hitnek és kultúrának szintézisét.

(Megrendelhető: 1364 Budapest, Pf. 48.;

Tel.: 06/1/317-7246, 06/1/486-4443;

E-mail: vigilia@vigilia.hu)

forrás: www.vigilia.hu

Összeállította: Várhelyi Tamás

Magyarok Nagyasszonyára

Nagyasszonyunk, hazánk reménye,
bús nemzeded zokogva esd!
Nyújtsd irgalom-jobbod feléje;
botlásiért ó meg ne vesd!
Mi lesz belőlünk, hogyha elhagysz?
Ó árvaságunk sírba hervaszt.
Minden reményünk csak te vagy;
ó szűz Anyánk, szent szűz Anyánk,
ó el ne hagyj!

Hozzád sír a jobbak keserve
jámbor családok tűzhelyén,
a szebb idők után esengve,
mikor nap ült hazánk egén.
Ó kérjed Istent újra értünk,
ne hagyd elveszni árva népünk.
Minden reményünk csak te vagy;
ó szűz Anyánk, szent szűz Anyánk,
ó el ne hagyj!

Oltárodát körülzokogjuk
naponta, mert ó, vétkezénk
és sírva szent neved sóhajtkuk:
Szűz Mária, tekints felénk!
Mutasd meg egyszer még e népnek,
hogy pártfogásod mint segélhet.
Minden reménységünk csak te vagy;
ó szűz Anyánk, szent szűz Anyánk,
ó el ne hagyj!

Bangha Béla: *Imakönyv. 1920.*

Kedves Fiatalok!

Vége a nyári szabadságnak. Reméljük sok tapasztalattal, élménnyel gazdagodtatok és lelki épiségetek is megerősödött; tudjátok, hogy mit miért tesztek... Nem úgy, mint az elmúlt XX. században élők, akik révén ez a század a szenvedélybetegségek korának nevezetett. Egyre több ember került függőségbe alkoholtól, kábítószerrel, szerencsejátéktól és még sok másról.

? Mi ennek az oka?

Legmélyebb gyökerét C.G. Jung írja: „Az alkoholizmus az Isten utáni szellemi szomjúság alacsonyabb fokú megfelelője.” Minden más függőség is az eredeti paradicsomi állapot utáni sóvárgásból fakad, amelyben az ember békében élt Istennel, önmagával és a másik emberrel. A szenvedélybeteg megkísérlik, hogy egy „pótszer” segítségével elégítsék ki az élet értelmét, a belső béke és szabadság utáni vágyukat.

- Ezért emberi kapcsolataik súlyos konfliktusba torkoltnak.
- Az Isten utáni mély sóvárgásuk viszont kielégületlen marad. A függőség mögött depressziós alaphangulat húzódik.
- A személyiségfejlődésben hiányosság van, így kisebbségnek és gyengének tartják magukat.
- Így nemcsak az anyagtól függnek, hanem a környezetükben élők támogatásától is.
- Túlzott igényeket és óriási elvárásokat támasztanak velük szemben, szükségképpen csalódnak. Lassan elszigetelődnek, hisz tele vannak panasszal – így a többiek is elhúzódnak tőlük.
- Ezt a reménytelen állapotot elviselhetetlennek tartják – így alkohol, drog „segítségével” keresik a megkönnyebbülést.

(Forrás: Magyar Kétkereszt Egyesület Református Iszákosmentő Misszió, Bp.)

Bátran mondd nemet!

„Minden emberben van egy Isten alakú vákuum, melyet csak maga Isten tud betölteni.”

Blaise Pascal

Beszélgessetek róla, hogy

- ? - Miért lesz valaki mániákus rabja?
- ? - Milyen mániákat ismertek?
- ? - Van-e lehetőség arra, hogy elkerüld ezeket?

- ? Okozhat-e a cigarettából a nikotin
 - Férfiaknál korai impotenciát?
 - Nőknél koraszülést, vetélést?

- ? Mit gondoltok, hány alkoholfüggő van Magyarországon?
- ? Miként befolyásolja az alkoholfüggő a családját
 - időbeosztását?
 - hangulatát?
 - pénzügyeit?

Miért isznak alkoholt az emberek?

Minden alkoholtartalmú ital egyformán veszélyes?

Szabad vagy nem szabad inni alkoholt?

Az alkoholista hibás vagy beteg?

Kísérletezhetsz otthon vagy az osztályban: négy tejfölös dobozba egy-egy szem babot ültess! Amikor a növényke elérte a 10 cm-es magasságot, kezd el őket naponta öntözni! Az egyiket továbbra is vízzel, a másikat egy kis sörrel, a harmadikat egy kis borral, a negyediket egy kis pálinkával. Figyeld meg, melyik pusztul el leghamarabb!

Összeállította: Tompa Viola

„Téged azért Uram, kérünk,
Mi Megváltónk maradj velünk!”

A Notre Dame „piknik” a Zárdában

2005. augusztus 27-én, Szent Mónika napján tartottuk érettségink 56. évfordulójának osztálytalálkozóját.

Osztályunk hagyománya 1959-től, hogy itt a Notre Dame Zárda falai között találkozunk szerzetes tanárainkkal és az egykori IV. liceumi társakkal. 1995. óta pedig évente tartjuk augusztus utolsó szombatján a „Notre Dame pikniket”. Hamzáné Németh Magdi osztálytársunk javaslatára és Katalin nővér lelkesedésére neveztük így a találkozót. Ők már mind a ketten lélekben és emlékekben vannak köztünk.

„Légy áldott régi hely, légy áldott régi ház...” – valljuk Kosztolányi Dezsővel.

Örömmel találkoztunk az augusztus 27-i borongós szombaton a Notre Dame Zárda iskolájának ajtajában: 14 osztálytárs, két férj és egy felnőtt unoka. A kölcsönös, vidám üdvözlés után szentmisére siettünk kápolnánkba, ahol gyermekként 1939-ben elsőáldozók voltunk, ahol Szívgyárdista, majd Mária Kongreganista fogadalmat tettünk, s néhányunknak az esküvője is itt volt, mielőtt 1950 júniusában a nővéreket internálták és szétszórták a kápolnát. 45 év után épült újjá, színes üvegablakai, az oltár virágdíszei: kedves osztálytársunk Mercédesz nővér szorgalmas, lelkes munkáját dicséri.

Stróber László apát úr a szentmise homíliájában Szent Mónika életére utalva az imádság, az áldozatos szeretet, a testvéries összetartozás erejére utalt. A felajánló könyörgésben hálát adtunk Mennyei Atyánknak életünk kegyelmeiért, oltalmába ajánlottuk szeretteinket, a kedves nővéreket, iskolánkat. Az örök világosság fényét kértük elhunyt tanárainkra és 15 osztálytársunkra, akik már csak lélekben lehetnek velünk. Szentmisénket befejező ünnepélyes áldás után mindnyájunk nevében elimádkoztam osztályfelajánlásunkat Jézus Szentséges Szívének, melyet osztályfőnökünkkel, Tarzícia nővérral 1948 tavaszán mondtunk el III. liceumi osztályunkban.

„...Égi Vezérünk, győzni remélünk,
mert Te velünk vagy és mi Tevéled...”

Szűzanyához szóló Kongreganista Himnuszunkkal zártuk ünnepségünket a kápolnában. A fényképezés után a fehér asztal mellé telepedtünk, ahol helyettes háziasszonynak felkértük Innocencia nővért, osztálytársunkat. A rendezkedésben, tálalásban mindenki vidáman részt vett, ez már így van a „Notre Dame piknik” idején. A jó hangulat közben átadtuk egymásnak a távollévők üzeneteit, levelét, s felidéztük az osztály életéből a vidám, szomorú epizódokat és tanáraink emlékét.

Kedves vendég volt köztünk Kocsis Zsuzsanna igazgatóhelyettes, kinek bemutattuk névsor szerint az „osztályt”, majd tréfás összeszámlálás következett, hány nagyanya és dédmami van köztünk. Derűsen emlékeztünk Katalin nővér közlésére, mely 1999-ben, 50 éves találkozóikon hangzott el: a tanáriban „hangos

osztályként” emlegettek bennünket, mert becsengetés után sem tudtunk lakatot tenni a szánkra.

Ha a folyosón megkerestük liceumi osztálytermünket az új átalakítás után, csak a régi ajtót találtuk, mely mögül mindig zsongás, beszélgetés vagy éppen ének hallatszott ki, természetesen lyukasórán, becsengetés után... Sok figyelmeztetést kaptunk tanárainktól, amikor tanítás után hangosan vitatkozva „robogtunk” le a lépcsőn, hogy mielőbb leérjünk az árnyas udvarra önfeledt játéokra, futásra... Már mosolygunk régi, pajkos önmagunkon. Hiába keressük azt a nagy olajfát, amely alatt Mater Berchmans tartotta év végi összefoglaló, szigorú kémia óráit: „ismétlés 80 oldal, egész óra felelés...” jelszóval, ahol esengve vártuk a kicsengetést. Szünetben azután irány az ösvény, a játszótér, sok-sok nevetés, álmodozás a virágzó jázminbokrok mellett.

A „hangos osztály” átélve a II. világháború nehézségeit, a kamaszkor után tevékeny, bátor nagydiákká növekedett. Lelkesen megszerveztük iskolatársaink előadásában zenetanárunk, M. Madeleine gyermekoperáját, a Babavásárt. Közel teljes osztálylétszámmal tagjai voltunk az iskolai énekkarnak. Hangszert is tanult mindenki, ez feltétele volt a tanítóképzőnek. A hangszeres zenetanulás, az állandó szombati énekkari próbák fegyelemre, közösséghez alkalmazkodásra neveltek bennünket. Nagy sikere volt 1947 Pünkösdjén tornatermünkben tartott „Kodály-évforduló” hangversenyünknek, együtt 3 városi énekkarral. Befejezésként hangzott el Berzsenyi Ódája közel 200 énekessel: „Lélek, s szabad nép tesz csudadolgokat...” Egy év múlva a Boldogasszony évhez kapcsolódott egyházzenei hangversenyünk M. Cecília vezényletével. 1947. május elején – Alexia Anya boldoggáavatásakor – adták elő a növendékek „Le Clerc Alexia” címmel felejthetetlen és szerteve tisztelt igazgatónk, rendfőnöknő, dr. Braunecker Marie du Sacre Coeur – magyar, német, lélektan tanárunk – színművét.

1947 őszétől M. Tarzícia lett osztályfőnökünk. Határozott és következetes irányítása alatt felnőtünk a pályaválasztás gondjaiba és az eszmék viaskodásába. A középfokú tanítóképzés eltörlése miatt a IV. osztályban érettségiznünk kellett, a következő évben gond lett: hogyan tovább?

Villámcsapásként ért bennünket 1948. júniusában, tanévzárókor a hír: előző napon államosították az egyházi iskolákat.

Szeptember elsejétől szomorú volt a tanévnyitás a kedves máterek nélkül. Befalazták az átjáró ajtókat, a nővérekhez sem mehettünk, majd később elzárták előlünk a kápolnát is. A szétszórátás, a próbák éve következett. Osztályunk, a IV. liceum őrzött egy hagyományt: naponta jelmondatot írtunk fel a táblára. Egy október végi reggelen ez állt a táblánkon: „Ma mindent lehet Krisztus nélkül, csak magyarnak lenni nem!” A hitvalló mondat láttán világnézeti vita következett egy tanárral, melyet két osztálytársunk azonnali kizárása követett. Három osztály tanuló

(Folytatás a 13. oldalon! ►)

(Folytatás a 12. oldalról! ◀)

tiltakoztunk az igazgatói iroda előtt az eltávolítás miatt – mondván mi is ugyanazt az elvet valljuk, mint ők ketten – követelésünk elutasítása miatt hazamentünk. Ez volt a „zendülés, diáklázadás“!

A következő hetekben két tanárunkat, hittanárunkat is eltávolították, 10 diáklányt az ország összes iskolájából kizártak, többeket eltanácsoltak, vagy önként kimaradtak. A három osztály tiltakozó növendékei fegyelmi büntetésben részesültek. A politikai, szellemi átfarmálás kezdetét vette.

1949 júniusában 35-en érettségiztünk, útjaink szétváltak. A későbbi években 23-an választottuk a pedagógus pályát, többségünk munka mellett, levelező képzésben tanulva.

1950. június végén teljesen megszűnt a Notre Dame Zárda: a nővéreket egy éjjel teherautóra rakták és internálták.

A nővérek szétszórátása, egyéni, családi életünk sokszínűsége ellenére lélekben továbbra is összetartoztunk,

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!“

Szeptember 17-én, szombaton tartották Budapesten a Szent István Bazilikában és az előtte lévő nagy téren a Nemzeti Eucharisztikus Kongresszust. Tavaly októberben II. János Pál pápa hirdette meg az Oltáriszentség évét és ennek ünnepélyes lezárására került sor.

Egerszegről egy autóbusszal utaztunk fel, Besenyőből is csatlakoztak hozzánk, valamint Imre atya is velünk jött. A megnyitót Erdő Péter bíboros úr és Seregély István érsek úr tartotta, majd ezt követően „Életünk szentmiséje“ címmel egy igen jó előadást halhattunk Varga László kaposvári plébános atyától. Mondanivalójának lényege az volt, hogy a szentmiseáldozatban gyógyul a lelkünk Jézus által. A szentáldozás előtti ima fontosságára is kitért az előadó. */Uram nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, csak egy szóval mond és meggyógyul az én lelkem!/. Két szentmise között pedig legyünk a béke követői, ahogy a mise végén mindig halljuk.*

Előadás után „kettévált“ a program. Ugyanis bent a Bazilikában és kint a téren párhuzamosan zajlottak az események. A technikai megoldás is érdekes volt. A Bazilika két oldalán két hatalmas kivetítőt helyeztek el és a benti eseményeket lehetett látni, hallani kint és viszont. Az esős idő ellenére mi végig kitartottunk a téren, így arról tudok többet írni, ami kint zajlott. Nagymarosi fiatalok pantomimjátékot mutattak be. Az utolsó vacsora eseményeit követhettük nyomon, amikor Jézus apostolai előtt átváltoztatta a kenyeret az ő testévé, megalapítva az Oltáriszentséget. Ezt követően egy 5 gyermekes házaspár tanúságtételére került sor, melyet a Kecskés együttes műsora követett. Gregorián dalokat adtak elő.

A déli Úrangyala imádsága előtt egy szép verset is hallhattunk. /Babits Mihály: Eucharisztia./ Az előbb említett imáról Brückner Ákos ciszterci atya tartott rövid elmélkedést.

valóra váltva a költő, Dsida Jenő gondolatát: „...ha megkötözték, nem hull szét a kéve...“ Ötvenkénti osztálytalálkozóinkon szeretettel üdvözlöttük jelenlévő tanárainkat. Együtt sétálva, énekelve a folyosókon kerestük régi osztályunkat, ahol olyan „hangosan“, vidáman diákok voltunk.

45 év után – 1993. augusztus 28-án – az Isteni Gondviselés kegyelme nyitotta meg újra zárdaiskolánk kapuit. Meghatottan köszöntük meg akkor az ünnepi szentmisén az örömteli újrakezdést.

A „hangos osztály“ hálaival őrzi a zárdaiskolában töltött diákévek, a gyermekkor és a boldog ifjúság emlékét, megköszönve a hitre, a szeretetre, a becsületes munkás életre nevelést, a hasznos tudásra oktatást, melyet a Notre Dame Zárda nővéreitől kapott. A mi Urunk, Istenünk áldását kérjük életükre, hivatásukra a földi léten túl is. Dániel próféta szavaival: *„A kik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok!“*

Jász Lajosné Iliás Margit

Ebédszünet előtt két előadás zajlott párhuzamosan. Mi Dr. Székely János atya előadását hallhattuk, de sajnos ezekben a percekben a hangosítás nem jól működött, így nem mindent értettünk jól. Mondanivalójának lényege II. János Pál pápa Oltáriszentségről kiadott körlevelének elemzése volt. A hálaadás fontosságára, valamint arra hívta fel a figyelmet az atya, hogy állandóan éljünk húsvéti örömben, vagyis a Feltámadás misztériumát próbáljuk meg a hétköznapijainkban is megélni. Az Eucharisziát ajándéknak kell tekintenünk. Az Oltáriszentség irodalmi vonatkozásairól pedig Jelenits István piarista atya beszélt bent a Bazilikában. A Zugligeti Eucharisztikus Szövetség igen szép tanúságtétele által is megtapasztalhattuk e szentségben rejlő értékeket.

A délelőtti rész zárásaként a Hajdúdorogi Gimnázium énekkarának műsora rövid ízelítőt adott a görög katolikus liturgiából.

Másfél órás ebédszünetben volt lehetőség nemcsak a test táplálására, hanem a Bazilika északi oldalán felállított egyházmegyei sátrakban való körülnézésre, a könyvkiadók pedig a tér nyugati oldalán helyezték el sátraikat szemeztethettünk igen gazdag kínálatukból. Pár hete zajlott le Kölnben az ifjúsági Világtalálkozó és erről a szép eseményről először képes beszámolót láthattunk a nagy kivetítőn, utána pedig néhány fiatal személyesen mesélt az ott szerzett élményeiről.

Rövid szünetet követően kezdődött a felkészülés a szentmisére, melyet Erdő Péter bíboros úr mutatott be. Valamennyi hazai egyházmegye püspöke jelen volt, sőt a határon túli magyarok területekről is érkeztek püspökök atyák. A pápai és a magyar himnusz eléneklésével fejeződött be a mise és az egész napos program is egyúttal este fél hét körül.

Lelkiekben feltöltődve a késő esti órákban szerencsésen hazaérkeztünk.

Szeles Miklós

HITTANÓRA AZ ISKOLÁBAN

*"Isten veled szép szünidő, újra hittanra megyek.
Jóistenem, megköszönök minden nyári örömet."*

Bizony, tudomásul kell vennünk, hogy vége a vakációnak, s ha még bátortalanul, nem nagy lelkesedéssel, de ismét köszöntünk egy új tanévet.

Már az önkormányzati iskolákban is elkezdődtek a hittanórák. Az idei tanévtől az iskolai hitoktatásban kisebb gyakorlati változás történt. Tapasztalataink szerint évről-évre több elfoglaltsága van a tanórák után a gyermekeknek, ezért egyre gyakrabban a hittanórát hagyták ki a sok plusz óra miatt. Ugyanis a lehetőség egyes iskolákban egyetlen napra korlátozódott. Minden iskolának volt egy hittanos napja, ezen a napon minden hitoktató abban az iskolában tanított. Az idei tanévtől minden iskolának egy hitoktatója van, kivéve a Dózsa iskolát, ahol a káplán atyák és Bencze Tamás (a Mindszenty iskola hittanára) tanítja és neveli

a hittanra járó gyermekeket. A lehetőség így már sokkal nagyobb lesz, mert a hittanórák idejére az egész hét a hitoktató rendelkezésére áll, de felelőssége is sokkal nagyobb.

Igyekszünk minden szülővel találkozni az év folyamán, hiszen a velük kialakított jó kapcsolat a hitoktatás alapja. Kérjük a szülőket, kísérjék figyelemmel gyermekük hittanórán való részvételét és hitbeli fejlődését.

És végül úgy gondolom itt a helye annak, hogy azt is elmondjam, ebben a tanévben valaki nagyon hiányzik közülünk. Endrédi Fekete Ágnes (Ági néni), akit boldog édesanyaként köszönhetünk!

Nátrán Józsefné

A hónap szentje:

Szent Vencel

a csehek apostoli királya

"A szentek életében élő valósággá váltak az isten- és emberszeretet erényei, amelyek századok múltán is vonzóak, s egészségesen formálják a társadalom életét."

/Paskai László/

Azt is mondhatjuk, hogy Szent Vencel a csehek "István királya" és ebből rögtön ki is derül, hogy milyen ember és milyen király volt ő.

Családi háttere olyan volt, mint sok mai fiatalé. Édesanyja, bár keresztény lett, lelkében pogány maradt. Később az ok is kiderült: mérhetetlen evilági dicsőség- és hatalomvágy. Ellenben édesapja elmélyült, szép katolikus életet élt. Vencel jelleme édesapja jellemén alapozódott.

Édesapja korai halála után rövid ideig anyja uralkodott, de önkényeskedése miatt a főurak hamar

leváltották. Vencelt, rövid uralkodása alatt, népe nagyon megszerette. A szegények védője, páratlan igazságtevője volt. Sokat tett azért, hogy az akkori európai kultúra meghonosodjon népe életében. A nyomor és műveletlenség enyhítésére német szerzeteseket telepített le az országban. Jellemző mély hitére, hogy a szentmise búzáját és borát, melyből Krisztus teste és vére lett, ő maga gondozta, művelte nagy szeretettel. De ellenségei neki is voltak, akik tulajdon öccsét vették rá arra, hogy gyilkolja meg és foglalja el a trónt. Hét évi uralkodás után vértanúként halt meg.

Mélyen hordozta a szívében a vágyat: áldozattá válni nemzetéért. Megértette a kereszténység nagy titkát: **Krisztus keresztje emeli fel az emberi lelket és a nemzetet.**

Nátrán Józsefné

A megkezdődött tanévre való tekintettel és élve a technika adta új lehetőségekkel a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia emelt díjas telefonvonalat indít **"Sulivonal a katolikus iskolák támogatására"** néven. **Az adományvonal száma: 06/81/31-32-33.** Egy telefonhívás díja 160 Ft+ÁFA, azaz összesen bruttó 200 Ft. Ebben a hívók segítségét kéri az utóbbi időben önhibájukon kívül nehéz helyzetbe került katolikus oktatási intézmények megmentése érdekében.

Ki akar versenyezni?

Az erdőszéli tó partján egy langyos szeptemberi napon, mikor az utolsó táborozó gyermekcsapat is visszatért a városba, Nyuszihopp a legidősebb nyúlgyerek egy pici kék labdát talált a fűben. Biztosan egy kisfiú ejtette el még a nyáron, s a magas fűben nem volt türelme megkeresni, így azóta a labda hiába várta, hogy játszanak vele.

Nyuszihopp boldogan szaladt vele haza a testvéreihez.

- Emlékeztek, júliusban hogyan játszottak a gyerekek?
- Dobálták egymást labdával, és a kicsik is velük játszhattak! - válaszolta Nyuszómuszó, aki nagyon szertett a nagyobbakkal játszani, csak sajnos ritkán engedték.
- Tűzharcot játszottak - folytatta Nyulambulam a jóltájékozott nyulak felhőtlen nyugalmával.

Nyuszihopp igyekezett közömbös arcot vágni, még a füle is lekonyult: Sajnos, mi kevesen vagyunk a játékhoz... - testvérei lemondóan sóhajtottak, csak Manyusznak tűnt fel, hogy a nyúlfiú ugratja a többieket, hiszen tudja már a megoldást:

- Hívjuk a mókusokat, ők úgy is szeretnek velünk versenyezni!
- Igeeeen! - ujjongtak fel a többiek, és Manyusz már csak távolodó alakjukat látta, mikor utánuk nézett a konyhából.

Délutánra felálltak a csapatok és kezdődött a játék. Csapatkapitánynak a legügyesebbeket; Nyuszihoppot és Mómukit választották.

Felrepült a labda, s az első lövés már el is találta Nyuszómuszót. Neki sikerült minden erejét összeszednie, így csak egy picit pirosodott ki a szeme, mikor hátra ment a csapatkapitány mellé.

Mókica nagyon ügyes labdakapónak bizonyult, de Nyuszihoppnak egy óvatlan pillanatban sikerült

hátulról célba vennie, így ő is kiesett a játékból. Mókulit Nyulambulam lövése szinte a földre döntötte, ezért Mómuki méregbe gurult, s úgy megdobta Nyulillát, hogy annak teljesen összekócolódott a frizurája, és sírva is fakadt.

Már csak két játékos állt a téren: Mómiki és Nyulambulam. - Vajon melyikük tudja a csapatkapitányok végső párviadala előtt előnyhöz juttatni a csapatát?

- Ekkor váratlan dolog történt.

Nyuszihopp ahelyett, hogy biztos célzással igyekezett volna Mómukit kiejteni, átadta Nyuszómuszónak a labdát. - Próbáld meg! - A többiek nem akartak hinni a szemüknek, de a pici nyuszi rettentő boldogan dobta el a labdát. Mómuki persze elkapta a gyenge lövést, és gyors célzással sikerült ellenfelét eltalálnia.

Nyulambulam szemrehányó tekintettel indult bátyjával helyet cserélni, de amikor Nyuszihopp szemébe nézett, megértette annak szándékát.

A játékszabály értelmében a nyulak csapatkapitányához került a labda, s Mómuki már nem tudott elmenekülni a kieséstől.

- Szembe került egymással a két csapatkapitány...a döntő összecsapás következett...

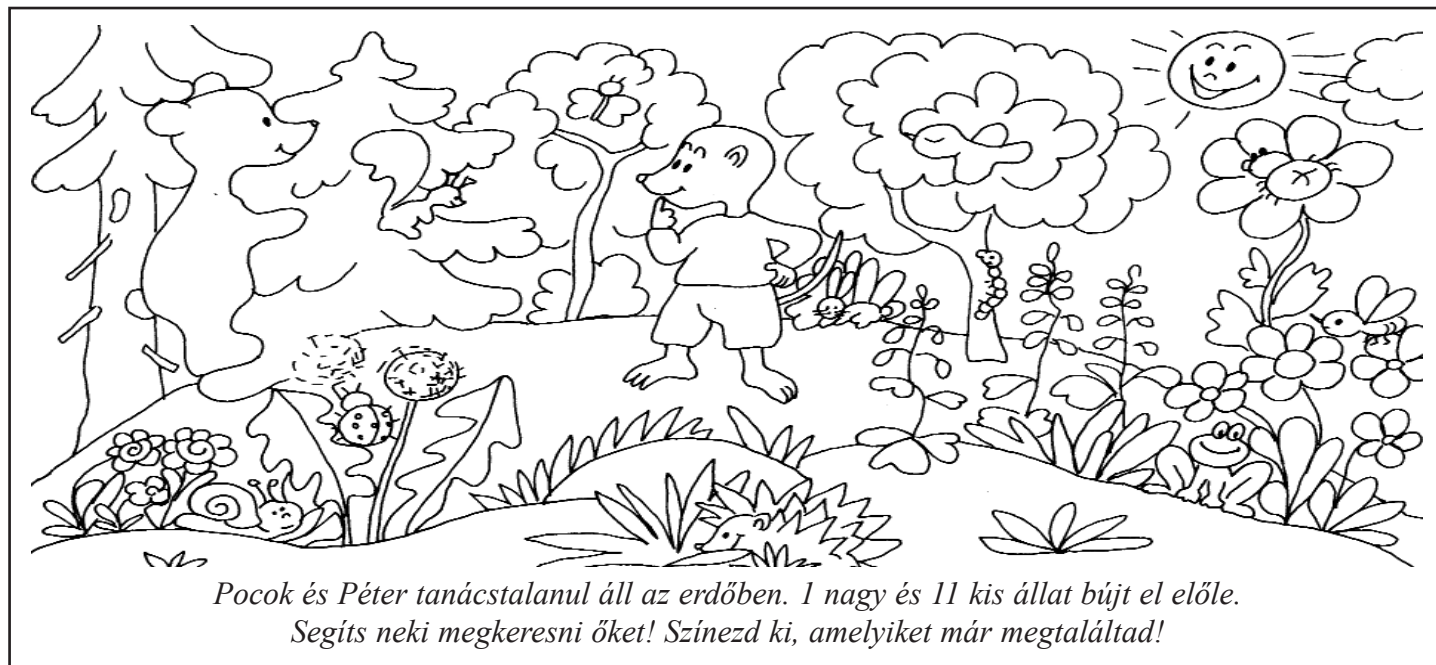
Azonban valami megváltozott. Az előbbi ellenfelek játszótársakká váltak, s bár mindannyian komolyan vették a mérkőzést, már nem mindenáron és mindenképpen akartak győzni.

Labdához juthatott Nyuszómuszó és Mókuli is, és Nyulillának sem kellett félnie, hogy egy zöld búb fogja ékteleníteni fejcskáját.

- Mikor késő délután Manyusz egy nagy tál káposztás-diós pogácsát vitt a gyerekeknek, akkor játszották a 14. visszavágót.

- Ki nyerte meg végül a tóparti kidobó bajnokságot? Ha arra jártok és megtudjátok, mondjátok meg nekem is!

Összeállította: Háriné Mile Mónika

Pocok és Péter tanácstalanul áll az erdőben. 1 nagy és 11 kis állat bújt el előle. Segíts neki megkeresni őket! Színezd ki, amelyiket már megtaláltad!

Dr. Márfi Gyula érsek Zalaegerszegen

Dr. Márfi Gyula veszprémi érsek úr a kertvárosi Szűzanya templomban mutatott be szentmisét és vezette a szentségimádást. Érsek úr 2004. november 28-án az új templom szentelésére nagyon szeretett volna eljönni, de elfoglaltsága miatt nem tudott jelen lenni. Most szívesen fogadta meghívásunkat és örömet fejezte ki, hogy a Szűzanya új templomában mutathatott be szentmisét. Kérjük a jó Istent, hogy áldásával kísérje Érsek atya életét.

A reneszánsz és barokk régi zenét játszó **Discantus Consort** együttes nagyszerű előadása a Családfesztiválon.

Ünnepi **hálaadó szentmise** lesz az **Eucharisztia évében október 16-án 16³⁰-kor** a kertvárosi templomban. A szentmisét Dr. Konkoly István megyéspüspök mutatja be. A szentmisét ünnepélyes eucharisztikus körmenet követi. Az ünnepi liturgia után hangverseny lesz a templomban.

Ökumenikus taizé-i imaóra lesz **október 22-én, szombaton 19 órakor** a Mindszenty Iskola tornatermében. A közös estére különösen is várjuk a fiatalokat!

Október 30-a Missziós vasárnap, ezen a napon a missziók javára gyűjtünk minden szentmisén.

November 1-e Mindenszentek ünnepe. A szentmisék a **Nagytemplomban 6³⁰, 8, 9³⁰ és 18 órakor** kezdődnek. Este **negyed 6-kor** rózsafüzért imádkozunk a meghaltakért. **Kertvárosban 10¹⁵-kor, Zalabesenyő-**

ben pedig 17 órakor lesz szentmise. Ugyanezen a napon ökumenikus imádság lesz halottainkért a **Göcseji úti temetőben 16³⁰-kor. Pótván fél 4-kor, Ságodban pedig fél 5-kor** lesz megemlékezés és imádság a temetőben.

November 2, Halottak napja. Ezen a napon a szentmisék **6³⁰, 7¹⁵, 8 és 18 órakor** kezdődnek. **Kertvárosban 17 órakor** lesz szentmise, a **Kálvárián pedig fél 5-kor** igeliturgia. Mindazok, akik november 1-8 között meglátogatják a temetőt és ott imádkoznak, teljes bűcsút nyerhetnek halottaikért a szokásos feltételek mellett (szentgyónás, szentáldozás, imádság a szentatya szándékára).

November 12-én, szombaton emlékezünk meg Szent Mártonról, **egyházmegyéink védőszentjéről.** Az ünnepélyes püspöki szentmise **10³⁰-kor** kezdődik a szombathelyi Székesegyházban.

November 20-án, vasárnap a Karitás javára gyűjtünk valamennyi templomban.

Az idei **harmadik Ökumenikus taizé-i imaóra november 26-án, szombaton 19 órakor** kezdődik a Mindszenty Iskola tornatermében.

Egyházközségünk saját kiadású **egylapos falinaptárt** készített a 2006. évre, mely az egyházi év ünnepein kívül tartalmazza plébániánk ünnepeit is. A naptár 35 Ft-ba kerül és minden templomban megvásárolható.

A plébániaépület tetőzetének felújítása

A Plébánia Hivatal tetőhéjazata nagyon rossz állapotban van: a tetőcserepek egy része megrepedt, átengedi a vizet, amely a léceket és a tetőfát is tönkre teszi. A faanyagvédelmi szakértői vélemény szerint a tetőfákat még nem kell kicserélni, csak a lécek egy részét. Ezért a plébánia egy felújítási tervet készített, melyet a műemlékvédelmi hatósággal is engedélyeztetni kell. Az engedélyek birtokában, még ebben az évben szeretnénk úgy felújítani a tetőt, hogy a jó állapotban lévő tetőcserepek az udvar felőli oldalra kerülnek, míg az jobban igénybe vett északi és nyugati részen, az utcafronton új hódfarkú cserép kerül kettős fedéssel a tetőre. A cserép alá vízzáró fólia kerül.

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség tájékoztatója. Megjelenik kéthavonként.

Szerkeszti: Tájékoztatási Munkacsoport

E-mail: harangszo@mariamagdolna.hu

Felelős kiadó: Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:

Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91. 8901

Tel.: (92) 599 230, Fax: 599 231

<http://www.mariamagdolna.hu/>

E-mail: plebania@mariamagdolna.hu

Tipográfia: Frimmel Gyula

Szövegszerkesztés: Paksa Tamás

Nyomás: Gura Nyomda Bt.

Zalaegerszeg, Hock J. út 92/B.

Telefon: (92) 599 464

